

Skildvagt, som stilles paa Gaden; og saa kan man ikke sige, at han staaer paa sin Post som et villieløst Redskab.

Kirck: Jeg maa oprigtigt tilstaae, at det har gjort et eiendommeligt Indtryk paa mig at høre den høitærede Krigsminister sige til os, som sidde her i Danmarks lovgivende Forsamling, at det er aldeles unødvendigt, at saadanne Love, blive behandlede her; thi det staaer jo i Regjeringens og i Særdeleshed i hans Magt ad administrativ Veie at træffe de Foranstaltninger, som her ere foreslaaede. Det er just ikke saameget et smerteligt, som snarere et forunderligt Indtryk, det har gjort paa mig i en anden Henseende; thi ved Siden deraf holdes os altid for Die, at her eksisterer en lovgivende Myndighed, men i Hertugdømmerne kun en raadgivende. Det er vel altsaa saaledes at forstaae, — idetmindste opfatter jeg det saaledes — at denne Tilstand skal vedblive at bestaae, istedetfor at vist Enhver har gjort sig Haab og siffer Forventning om, at vor frie Forfatning ogsaa skulde udbrede sin velgjørende Virkning i Broderlandet Syd for Kongeaen. Men det forandrer jo ikke Sagen; efter vore nuværende Forhold staaer det ikke i Regjeringens Magt uden Videre at kuldkaste Beslutninger, som Danmarks Rigsdag tager, og saaledes heller ikke dem, som den maatte tage med Hensyn til denne Sag. Dette Lovforslag er nu kommet frem, og jeg kan med Hensyn dertil ikke Andet end henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt, at det, efter min Formening, burde være fremkommet i en mere fri og ubstrakt Tilstand, idet jeg, som jeg tidligere har sagt, antager, at det kun er simple Mennefferettigheder, her er Tale om, og uagtet den høitærede Krigsminister har villet søge at bevise, at det ikke kunde være Tilfældet her, hvor der var Tale om Krigsvæsenet, som maatte betragtes som et Redskab i Regjeringens Haand, og — det blev vel ikke sagt, men laa vel derunder — ansees som et villieløst Redskab, saa kan jeg dog efter Alt, hvad han har fremført, ikke antage, at han er kommen et Haarsbred videre med sin Paastand, end at han selv maa erkende, at det er en Uretfærdighed, som skriver sig fra en forældet Tid, da vi havde tydske Regimentter, tydske

Leiesvende her i Landet, og at de nugældende Bestemmelser hidrøre fra, at det dengang var nødvendigt, for at holde disse tydske Leiesvende i Aye, at paalægge dem saadanne Baand, som Tid efter anden ere bleve til. Det er vel heller ikke saa langt tilbage i Tiden, at Flere af os jo kunne huske, hvorledes disse tydske Leiesvende tillalte vore danske Soldater; de bleve vel taalte inden visse Grænser, men, for at de ikke skulde overskride disse, var det ogsaa nødvendigt at have strenge Straffe, ligesom der ogsaa var flere andre Ting, som maatte ansees for absolut nødvendige; thi det var for Penge, at man kjøbte disse Folk. Men nu ere Forholdene forandrede, nu er det Landets egne Sønner, der uden Undtagelse træde i Linien, hvor de ikke staae som villieløse Redskaber hverken for Regjeringen eller for Krigsministeren, uden naar der er Fare paaferde eller der er Krig eller Oprør i Landet af den Bestaaffenhed, at det skal dæmpes; ellers troer jeg ikke, at de behøve det. Hvad Officeerstanden angaaer, da troer jeg virkelig, at der tages et altfor strengt Hensyn til, hvorledes den skal være indskrænket i sin Myndighed, saa at en Mand, som er kommen til en Alder af 20 Aar og derover, ikke skulde have Tilladelse til at indrette sin oeconomiske Stilling i Livet saaledes, som han selv ønsker den, uden at spørge om Tilladelse hos Krigsministeren. Krigsministeren giver ham Intet, og, naar han selv er tilfreds med det Mindre, han lever af, med den mindre befoftelige Maade, hvorpaa han lever i sit Hjem, saa troer jeg, at det skal være hans egen Sag og ikke Regjeringens. Den Mand, som kan hjælpe sig med 1 Rbd. om Dagen ved at anvende den vel, ved nøie at beregne sine Indtægter og bruge en fornuftig Deconomie, føler sig maa skee langt lykkeligere end Den, som man vil absolut skal have 3 eller 4 Rbd. om Dagen — saaledes troer jeg Summen omtrent vil komme ud, efter hvad der er foreskrevet —, thi han kan undertiden gjøre sig det i sit Huus langt behageligere end den, der sidder i Guld til op over Ørerne. Derfor mener jeg, at det er et unaturligt Baand paa Officeerstanden, at den skal være undergivet saadanne Bestemmelser, og, tages der Hensyn til,